

Sygn. akt IV Ka 671/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariusz Górski (spr.)
Sędziowie:	SSO Agnieszka Połyniak SSO Sylwana Wirth
Protokolant:	Magdalena Telesz

przy udziale Władysławy Kunickiej - Żurek Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 7 października 2015 r.

sprawy

1. **L. P.**

syna J. i M. z domu P.

urodzonego (...) w K.

oskarżonego z art. 13 § 1 kk w związku z art. 280 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk,

2. **G. Ł.**

córki M. i G. z domu K.

urodzonej (...) we W.

oskarżonej z art. 13 § 1 kk w związku z art. 280 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk, art. 275 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego L. P. i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 5 maja 2015 r. sygnatura akt VI K 49/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności wymierzonej G. Ł.,

2. eliminując z opisu czynów przypisanych oskarżonym w punktach I i II dyspozycji stwierdzenia o uprzednim doprowadzeniu do stanu bezbronności poprzez spętanie prześcieradłem H. C., a zatem kwalifikując ich występki z art.

13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 §1 kk – na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk wymierza G. Ł. i L. P. kary po 2 (dwa) lata pozbawienia wolności,

3. na podstawie art. 85 kk łączy orzeczone względem G. Ł. kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierza jej karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. S. z Kancelarii Adwokackiej w Ś. 516, 60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu L. P. z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV ka 671/15

UZASADNIENIE

L. P. oraz G. Ł. oskarżeni zostali o to, że :

1. w dniu 12 grudnia 2009 r. w Ś. w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu wraz z inną ustaloną osobą, usiłowali dokonać kradzieży pieniędzy, biżuterii, po uprzednim doprowadzeniu do stanu bezbronności poprzez spętanie prześcieradłem H. C., lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na zdecydowaną obronę pokrzywdzonej oraz zatrzymanie przez funkcjonariuszy policji, przy czym L. P. zarzucanego czynu dopuścił będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Krakowie – Krowodrzy z dnia 23 marca 2006 r. sygn. akt II K 350/06 za czyn z art. 278§1 kk i inne na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 12 sierpnia 2006 r. do 11 kwietnia 2007 r. z zaliczeniem okresu od 29 do 30 lipca 2003 r. oraz wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Krakowie – Krowodrzy z 9 lipca 2006 r. sygn. akt II K 349/06 za czyny z art. 280§1 kk i inne na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 11 kwietnia 2007 roku do 11 lutego 2009 r., a G. Ł. zarzucanego czynu dopuściła się będąc skazana wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 22 listopada 2001 r. sygn. akt VIII K 300/00 za czyny z art. 280§2 kk na karę 15 lat pozbawienia wolności, która odbyła częściowo w okresie od 6 marca 1999 r. do 8 maja 2009 r.

tj. o czyn z art. 13§1 kk w zw. z art. 280§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

nadto G. Ł. oskarżona została o to, że:

2. w dniu 12 listopada 2009 r. w Ś. w woj. (...), posługiwała się dokumentem stwierdzającym tożsamość w postaci dowodu osobistego nr (...) należącym do A. D.,

tj. o czyn z art. 275§1 kk

Zaskarżonym wyrokiem L. P. uznany został za winnego tego, że w dniu 12 listopada 2009 roku w Ś. w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z G. Ł. i trzecią ustaloną osobą, której sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, usiłował dokonać kradzieży wartościowych przedmiotów, w tym pieniędzy, po uprzednim doprowadzeniu do stanu bezbronności poprzez spętanie prześcieradłem H. C., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zdecydowaną obronę pokrzywdzonej, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym:

- wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie z dnia 23 marca 2006 roku, sygn. akt II K 350/06/K, za czyn z art. 278 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 31 § 2 kk, na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 12 sierpnia 2006 rok do 11 kwietnia 2007 roku, na poczet której zaliczono okres od 29 lipca 2003 roku do 30 lipca 2003 roku, a ponadto:

- wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa – Podgórze w Krakowie z dnia 22 czerwca 2004 roku, sygn. akt II K 1149/03/P, za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk, na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
- wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku Białej z dnia 12 stycznia 2005 roku, sygn. akt III K 1112/04, za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, na karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz
- wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie z dnia 25 lutego 2005 roku, sygn. akt II K 58/05/K, za czyn z art. 235 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 31 § 2 kk, na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym w wyroku łącznym z dnia 19 lipca 2006 roku, sygn. akt II K 349/06/K, Sąd Rejonowy dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach o sygn. akt: II K 1149/03/P Sądu Rejonowego dla Krakowa – Podgórze w Krakowie, III K 1112/04 Sądu Rejonowego w Bielsku Białej i II K 58/05/K Sądu Rejonowego dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 11 kwietnia 2007 roku do 11 lutego 2009 roku, tj. występku z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk wymierzono mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

Tymże wyrokiem G. Ł. uznana została za winną tego, że w dniu 12 listopada 2009 roku w Ś. w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z L. P. i trzecią ustaloną osobą, której sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, usiłowała dokonać kradzieży wartościowych przedmiotów, w tym pieniędzy, po uprzednim doprowadzeniu do stanu bezbronności poprzez spętanie prześcieradłem H. C., lecz zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na zdecydowaną obronę pokrzywdzonej, przy czym czynu tego dopuściła się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazaną wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 22 listopada 2001 roku, sygn. akt VIII K 300/00, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13 czerwca 2002 roku, sygn. akt II AKa 180/02, za: czyny z art. 280 § 2 kk na karę 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności, czyny z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk na karę 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności, czyn z art. 280 § 2 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 13 (trzynastu) lat pozbawienia wolności i za czyny z art. 280 § 2 kk na karę 13 (trzynastu) lat pozbawienia wolności, które to jednostkowe kary pozbawienia wolności połączono wymierzając jej karę łączną 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności, którą odbyła częściowo w okresie od 6 marca 1999 roku do 8 maja 2009 roku, tj. czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk wymierzono jej karę 3 (trzech) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

Nadto G. Ł. uznana została za winną popełnienia czynu w pkt. II części wstępnej wyroku z tym, że przyjęto, iż przestępstwa dopuściła się w warunkach powrotu do przestępstwa wskazanych w pkt. II części dyspozytywnej wyroku, to jest za winną popełnienia czynu z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kki za to na podstawie art. 275 § 1 kk wymierzono oskarżonej karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Zważywszy na treść art. 85 kk i art. 86 § 1 kk orzeczono wobec G. Ł. karę łączną 4 lat pozbawienia wolności.

Wyrok powyższy zaskarżyli obrońcy oskarżonych oraz oskarżona G. Ł..

Jedynie na marginesie należy wyrazić wątpliwość co do decyzji Sądu I instancji, który przyjął wyłącznie wskazane wyżej apelacje, zaś za taką nie potraktował „wniosku” L. P. (k.655). Kwestia ta jest jednak bezprzedmiotowa z uwagi na złożenie apelacji przez obrońcę.

I tak, obrońca L. P. zarzucił orzeczeniu :

1) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, polegających na przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się usiłowania rozboju w sytuacji, gdy przeprowadzone postępowanie dowodowe

wyklucza taką wersję zdarzeń, a co najwyżej oskarżonemu można przypisać popełnienia kradzieży w formie usiłowania,

a w konsekwencji

2) naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na treść wyroku, tj. przepisów art. 2 § 2 k.p.k., art. 5 § 1 i § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k., polegające na rozstrzygnięciu powyższych wątpliwości na niekorzyść oskarżonego w sytuacji, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, jego wszechstronna ocena, zasady doświadczenia życiowego i logika nie pozwalają na jednoznaczne ustalenie, iż oskarżony dopuścił się usiłowania rozboju, a co najwyżej usiłowania kradzieży,

ponadto zarzucił:

3) niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu w stosunku do popełnionego przez niego czynu zabronionego.

Tym samym apelujący wniosł :

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie oskarżonego za winnego czynu z art. 13 § 1 k.k. w z w. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to wymierzenie oskarżonemu kary 1 roku pozbawienia wolności, lub zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 2 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

ewentualnie wniosł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy,

2. zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu oskarżonego kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu apelacyjnym, według norm prawem przepisanych; jednocześnie oświadczam, iż koszty te nie zostały zapłacone ani w całości, ani w części.

Z kolei obrońca G. Ł. zarzucił wyrokowi. 440 – 443

1. **błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść**, poprzez błędne przyjęcie, iż oskarżona G. Ł. w dniu 12 listopada 2009r. w Ś., działając wspólnie i w porozumieniu z L. P. i trzecią ustaloną osobą, usiłowała dokonać kradzieży wartościowych przedmiotów po uprzednim doprowadzeniu pokrzywdzonej H. C. do stanu bezbronności poprzez spętanie jej prześcieradłem, gdy tymczasem ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż oskarżona, przebywając w Ś. na ul. (...), zamierzała, przy współudziale L. P. oraz R. Ł., jedynie okraść pokrzywdzoną i w tym to celu stała w bramie kamienicy zamieszkiwanej przez pokrzywdzoną oczekując na L. P. i R. Ł., którzy przebywali w tym czasie w mieszkaniu wraz z pokrzywdzoną realizując plan jej okradzenia, które to okoliczności znajdują odzwierciedlenie w wyjaśnieniach świadka R. Ł. oraz zeznaniach świadków H. C. i M. M., a których treść w żadnym razie nie wskazuje jakoby oskarżona usiłowała wspólnie z L. P. i R. Ł. dokonać rozboju na pokrzywdzonej doprowadzając ją do stanu bezbronności poprzez spętanie prześcieradłem, które to zachowanie - wykraczające z całą pewnością poza zawarte przez oskarżonych porozumienie i nie objęte zamiarem oskarżonej - jeżeli rzeczywiście zaistniało mogło stanowić co najwyżej eksces oskarżonego L. P., za który winien on ewentualnie jako jedyny ponieść odpowiedzialność karną w myśl art. 20 k.k.;

2. obraz ę przepis ó w post ę powania maj ą c ą wp ł yw na tre ść orzeczenia, a to:

• **art. 7 k.p.k.** polegającą na zupełnie dowolnej ocenie materiału dowodowego sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczeniem życiowym, poprzez błędne przyjęcie, iż:

• zeznania pokrzywdzonej oraz funkcjonariuszy Policji M. M. i P. A. dowodzą, jakoby oskarżona wspólnie i w porozumieniu z L. P. usiłowała dokonać przestępstwa rozboju, gdy tymczasem powyższy materiał dowodowy pozwala co najwyżej na ustalenie, iż oskarżona w dniu 12 listopada 2009r. przebywała w Ś. na ul. (...), zaś do mieszkania pokrzywdzonej w ogóle nie wchodziła i oczekując na swoich współtowarzyszy w bramie kamienicy zamieszkiwanej

przez pokrzywdzoną została w niej zatrzymana przez świadka M. M., co w konsekwencji wyklucza przypisanie oskarżonej doprowadzenia pokrzywdzonej do stanu bezbronności poprzez spętanie prześcieradłem, którego to zachowania oskarżona - zgodnie z treścią wyjaśnień L. P. i R. Ł. - swym zamiarem z całą pewnością nie obejmowała i wspólnie z powyższymi osobami nie planowała, a stanowiło ono wyłącznie ewentualny eksces współoskarżonego L. P.;

- zeznania funkcjonariuszy Policji M. M. i P. A. są wewnątrznie spójne, w sytuacji, gdy zeznania świadka M. M. pozostają sprzeczne wewnątrznie co do ilości kobiet zatrzymanych w kamienicy zamieszkiwanej przez pokrzywdzoną, a nadto nie pozostają one spójne z zeznaniami świadka P. A., albowiem świadek M. M. z całą pewnością nie wskazał, jakoby którykolwiek z funkcjonariuszy Policji udał się pod drzwi wejściowe mieszkania pokrzywdzonej oraz jakoby oskarżona G. Ł. była jedną z dwóch kobiet wybiegających z mieszkania pokrzywdzonej, akcentując w to miejsce, iż zatrzymana została przezeń w bramie kamienicy;

- **art. 5 § 2 k.p.k.** poprzez naruszenie zasady domniemania niewinności i nakazu rozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonej, wskutek konstruowania uzasadnienia zaskarżonego wyroku przy założeniu winy oskarżonej za popełnienie przestępstwa rozboju i dopasowywaniu doń elementów ustalanego stanu faktycznego, gdy tymczasem wersja zdarzeń zawarta w wyjaśnieniach oskarżonej, znajdująca odzwierciedlenie w wyjaśnieniach L. P. i R. Ł. nie została zaprzeczona w sposób wystarczający przez inne dowody;

- **art. 424 k.p.k.** polegającą na sporządzeniu uzasadnienia wyroku w sposób nie odpowiadający przewidzianym w ustawie wymaganiom, uniemożliwiający właściwą kontrolę instancyjną zaskarżonego wyroku, a to poprzez całkowite pominięcie w nim wyjaśnienia podstawy prawnej w zakresie przypisanego przez Sąd oskarżonej usiłowania dokonania przestępstwa rozboju, a co za tym idzie nie ustalenie czy miało ono charakter udolny, czy też nieudolny z uwagi na ewentualny brak wartościowych przedmiotów mieszkaniu pokrzywdzonej, która to nadto okoliczność - przy założeniu, iż jedynie oskarżony L. P. wypełnił znamiona przestępstwa rozboju w ramach swego ekscesu, zaś oskarżona zamierzała jedynie pokrzywdzoną okraść - miałyby w konsekwencji znaczenie dla ustalenia czy możliwym jest przypisanie oskarżonej usiłowania przestępstwa kradzieży czy też tylko usiłowania wykroczenia z art. 119 k.w.;

a nadto niezależnie od powyższego:

- **rażącą niewspółmierność kary** orzeczonej wobec oskarżonej, a to na skutek wymierzenia G. Ł. za popełnienie zarzucanego jej przestępstwa rozboju jednostkowej kary trzech lat i dziesięciu miesięcy pozbawienia wolności oraz łącznej kary czterech lat pozbawienia wolności, w sytuacji, gdy wymierzona oskarżonej zarówno kara jednostkowa, jak i łączna jest dlań karą rażąco surową, zważywszy w szczególności, iż znacząco przekracza ona stopień jej zawinienia oraz stopień społecznej szkodliwości czynu, a nadto ze względu na brak tzw. wewnętrznej sprawiedliwości orzeczenia w zakresie wymiaru kary orzeczonej względem współoskarżonego L. P. za analogiczne przestępstwo rozboju w wymiarze trzech lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, gdy tymczasem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, iż stopień zawinienia oskarżonego L. P. - również dotychczas wielokrotnie karanego - był zdecydowanie większy, aniżeli oskarżonej albowiem to (wyłącznie) u L. P. zrodził się (ewentualnie) zamiar popełnienia przestępstwa rozboju, którego następnie usiłował dokonać na pokrzywdzonej poprzez spętanie jej prześcieradłem, nie zaś u oskarżonej przebywającej w tym czasie w bramie kamienicy albo (jak błędnie ustalił to Sąd) w korytarzu mieszkania, których to okoliczności Sąd orzekający w ogóle nie rozważył, co przy uwzględnieniu pozytywnej opinii o zachowaniu oskarżonej po popełnieniu przestępstwa winno skutkować - nawet przy (kontrowersyjnym) przyjęciu odpowiedzialności oskarżonej za rozbój - wymierzeniem oskarżonej za zarzucane jej przestępstwo rozboju kary pozbawienia wolności co najwyżej w wymiarze orzeczonym wobec oskarżonego L. P. (jak wnioskował oskarżyciel publiczny) lub niższym, który to wymiar z całą pewnością oddziaływałyby na oskarżoną prewencyjnie, a jednocześnie zrealizowałyby także cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa;

Tym samym wniósł o:

- zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez wymierzenie oskarżonej G. Ł. za czyn opisany w pkt I części wstępnej wyroku kary jednego roku pozbawienia wolności, przy przyjęciu, iż czyn ten stanowi przestępstwo z art. 13 k.k. w

zw. z art. 278 § 1 k.k., a w konsekwencji wymierzenie oskarżonej kary łącznej w wymiarze jednego roku pozbawienia wolności, ewentualnie o

- uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Z treści osobistej apelacji G. Ł. wynika zarzut rażącej niewspółmierności kary w stosunku do społecznej szkodliwości czynu jakiego się dopuściła.

W tej sytuacji apelująca wniosła (jak należy domniemywać) o złagodzenie orzeczonej wobec niej kary.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacje w przeważających częściach zasługują na uwzględnienie.

Rację mają apelujący kwestionując zaakceptowanie przez Sąd poglądu wyrażonego w akcie oskarżenia, a to iż oskarżeni dopuścili się usiłowania przestępstwa rozboju, nie zaś usiłowania kradzieży określonej w art. 278 § 1 kk.

Ustalenia Sąd I instancji poczynił w istocie jedynie w oparciu o zeznania pokrzywdzonej H. C., która była praktycznie jedynym świadkiem zdarzenia i można przyjąć, że przedstawiła relację zgodną nie tylko z zaistniałymi zdarzeniami, ale także z własnymi odczuciami.

W czasie pierwszego przesłuchania pokrzywdzona stwierdziła, m.in. iż L. P. po wtargnięciu do jej mieszkania wyjął prześcieradło rozwinął je, po czym oświadczył, że musi H. C. nim owinąć, ponieważ ta jest chora. Poszkodowana na takie zachowanie oskarżonego zareagowała krzykiem, zaś L. P. i towarzysząca mu R. Ł. uciekli z mieszkania.

W czasie kolejnych i ostatnich zeznań H. C. stwierdziła m.in., że oskarżony rozwinął prześcieradło i trzymał je w dwóch rękach, po czym w pewnym momencie narzucił jej to prześcieradło na plecy tak jakby chciał owinąć nim pokrzywdzoną.

Tak więc, z powyższych twierdzeń można by istotnie wysnuć wniosek, że być może L. P. faktycznie miał zamiar obezwładnić napadniętą przy pomocy prześcieradła. Nie sposób jednak tej wersji zdarzeń rozpatrywać w oderwaniu od wyjaśnień samego oskarżonego, który przyznał, że wyjął prześcieradło w czasie pobytu w mieszkaniu pokrzywdzonej, lecz nie zamierzał zarzucić go na pokrzywdzoną, a wyłącznie chciał nim zasłonić widoczność H. C., by w ten sposób towarzysząca mu kobieta mogła „pogrzebać w torebce”. Wydaje się to wiarygodne, bowiem częstokroć obywatele narodowości romskiej posługują się właśnie różnymi przedmiotami, jak choćby dywanami, ręcznikami, czy jak tu prześcieradłem, by w ten właśnie sposób odwrócić uwagę osób, które zamierzają okraść. Tak więc z dużym prawdopodobieństwem można przyjąć, że i tym razem owe prześcieradło użyte zostało właśnie w takim celu, jak to opisał oskarżony, choć pokrzywdzona mogła odnieść wrażenie, że przy jego pomocy ma zostać obezwładniona czy wręcz unieruchomiona.

Mając na względzie powyższe co najmniej zasada wyrażona w art. 5 § 2 kpk nakazywała przyjęcie, że oskarżeni działając wspólnie i w porozumieniu usiłowali dokonać kradzieży określonej w art. 278 § 1 kk, nie zaś przestępstwa rozboju.

W tym kontekście za bezprzedmiotowe należy uznać odnoszenie się do apelacji obrońcy G. Ł., który wskazywał choćby na celowość zastosowania względem oskarżonej zasady wyrażonej w art. 20 kk, choć nie sposób z drugiej strony zgodzić się z tym skarżącym, że ewentualne zastosowanie może mieć art. 119 § 1 kw. Nie może przecież budzić najmniejszej wątpliwości, że oskarżeni zamiarem swoim choć zakończonym na etapie usiłowania pragnęli dokonać zaboru wartościowych przedmiotów, pieniędzy, a zatem zdecydowali się na kradzież o wartości zdecydowanie wyższej niż ta, która przewiduje karalności wyłącznie za wykroczenie.

Pogląd Sądu Okręgowego zaprezentowany w wyroku zwalnia również od oceny zeznań funkcjonariuszy policji, którzy dokonali zatrzymania oskarżonych, albowiem ich pewne rozbieżności co do miejsc zatrzymania poszczególnych osób nie mają obecnie istotnego znaczenia dla prawidłowego wyrokowania. Jedynie na marginesie należy stwierdzić, że

wbrew pogładowi wyrażonemu przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, dowodem wskazującym na fakt, że oskarżeni dopuścili się przestępstwa rozboju nie może być to, iż mają oni „bogata” przeszłość kryminalną, albowiem okoliczność ta może mieć wpływ na wymiar orzekanych kar, nie zaś na ustalenia w przedmiocie ich sprawstwa i zawinienia.

Mając na względzie powyższe Sąd Okręgowy przyjął, że oskarżeni dopuścili się usiłowania kradzieży określonej w art. 278 § 1 kk, a uczynili to w ramach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 kk i za to wymierzył im kary po dwa lata pozbawienia wolności. Na taki właśnie wymiar kary najistotniejszy wpływ miał sposób działania sprawców, a to przyjazd z wyraźnym zamiarem dokonania przestępstwa (czy też przestępstw) działanie w sposób jawny, a przy tym z wykorzystaniem podeszłego wieku pokrzywdzonej i jej ufności, czy wręcz łatwowierności. Wydaje się zatem, że kary po dwa lata pozbawienia wolności są po prostu sprawiedliwe, a także właściwe ze względów prewencyjnych.

Mając na względzie, iż posłużenie się przez oskarżoną w chwili zatrzymania dowodem osobistym należącym do innej osoby miało ścisły związek z dokonaniem wcześniej przestępstwem przy wymiarze kary łącznej zastosowano system absorpcji orzekając karę łączną w wymiarze dwóch lat pozbawienia wolności.

Mając powyższe na uwadze, zważywszy, iż oskarżeni w żadnej mierze nie zasługują na zastosowanie dobrodziejstwa art. 69 § 1 kk - zdecydowano jak w wyroku.